

Palmladet

CENTRO DE ATENCION INTEGRAL "PIÑA PALMERA" A.C.

Årgång 25 av Föreningen Palmeras Vänners nyhetsblad Nr: 2 2016

I DETTA NUMMER:

1) Ordförande har ordet

2) Kalas!

3) Paz

4) Miniläger

5) Mariana, En volontärs reflexioner

6) En annan verklighet

7) David Rabadan

*Söndagen den 4 september, kl
14.00-17.00 inbjuder Piña,
Föreningen Palmeras Vänners, till
kalas. Den här dagen får du
verkligen inte missa.
Mexikansk musik och dans och
mycket, mycket annat*

Kära Pina Palmeravänner

När jag skriver dessa rader är det mitt i juli månad och semestertider. När du läser detta Palmladet har det blivit augusti.

Jag hoppas att ni alla haft sköna lediga dagar med familj och vänner.

Framför oss har vi den härliga hösten med allt vad det innebär av olika aktiviteter och händelser.

Innan din kalender blir fulltecknad hoppas jag att din **eftermiddag, söndagen 4 september**, fortfarande är ledig. Då är du nämligen varmt välkommen på kalas med massor av kul för hela familjen. Tag med vänner och bekanta och kom till Skurustugan i Nacka där **Pina bjuder in till kalas**

Sång, musik och dans. Ansiktsmålning och fiskdamm. Leksaksförsäljning och lotterier.

Senaste nytt från Pina Palmera med presentationer av terapeuter och volontärer.

Mat och dryck m.m. Vi är speciellt glada att Las Mamas kommer och sjunger och spelar för oss.

Jag önskar er alla en innehållsrik höst var ni än befinner er i vårt avlånga land och ser fram emot att träffa er den 4 september.

Bästa hälsningar

Anita Nilsson Røjning

Ordförande Föreningen Palmeras Vänners (FPV)

Mer information om kalaset finns i slutet av detta Palmladet.

Håll dig uppdaterad om vad som händer den dagen genom att titta in på vår hemsida eller Facebook

www.palmerasvanner.se

<https://www.facebook.com/palmerasvanner>

Föreningen Palmeras Vänner

Pina bjuder till kalas 4 september kl
14.00 - 17.00
Skurustugan, Nacka

Lotteri med härliga mat- och
fruktkorgar som priser

Pajer och sallader serveras
Kaffe och bullar står framdukat

Välkommen- Kalaset kan börja

Las Mamas underhåller under festen.
De har representerat Mexico vid olika
evenemang och fester bl.a Nobelhögtid
och på Grand Hotel i Stockholm.

Mexikanska dansgruppen framför
några mexikanska danser

Varmt välkomna

Det blir massor av kul för barnen. Vad
sägs om ansiktsmålning? Bli en clown
eller en katt....? Vilka hemligheter finns
i fiskdammen?

Hemsida: www.palmerasvanner.se
Facebook: <https://www.facebook.com/palmerasvanner>

Mail:
palmeras@palmerasvanner.se

Senaste nytt från Pina Palmera
förmedlas och Ulrika Walbing berättar
om närproducerad rehabilitering (CBR)
som praktiseras på Pina Palmera.
Många volontärer har gjort fina insatser
på Pina Palmera under åren och de
berättar om hur det var att arbeta där.

Fakta:
Skurustugan. Värmdövägen 339,
Nacka. Bussar avgår regelbundet från
Slussen till Skurustugan (hållplats)
bl.a nr 442, 471, 409 restid ca 20 min.
P- platser, ett mindre antal, finns vid
Skurustugan.

Leksaksförsäljning av träarbeten
tillverkade på Pina Palmera

PAZ

Paz är 60 år och bor i Cuidado Especial på Piña Palmera. När Paz var i tonåren ramlade hon ut genom ett fönster och bröt ryggen. Då fick hon en förklamation från midjan till tårna och blev rullstolsburen. Hon använder rullstol hela tiden, men har gjort stora framsteg sen hon kom till Piña Palmera. Hon har också en psykiatrisk diagnos, schizofreni. Ibland pratar hon för sig själv, både på spanska och engelska. "Ta ut barnen", säger hon ibland, "annars dör de!"

De anställda i Cuidado Especial som hjälper henne dygnet runt tycker inte att det är något problem att hon hallucinerar. Hon är lätt att ha att göra med. Sen hon kom till Piña har hon lärt sig att klä på och av sig själv. Hon kan röra sig obehindrat, köra sin rullstol och ta sig ut och träffa andra människor när hon vill. Hon har också flera olika mediciner som lugnar henne och hjälper henne att sova på natten.

Paz kom hit för 14 månader sedan från Merida. Hon bodde där med en vårdare. Paz mamma var konstnär. De var mycket bundna till varandra. Hon har också två systrar, en i USA och en i Merida. Det var systrarna som tog kontakt med Piña Palmera och frågade om Paz kunde få bo där. Detta på grund av att Paz tidigare vårdare fick cancer och sedan dog. Systrarna kände till Piña, för en familjemedlem fick rehabilitering där efter en olycka. Så på det viset kom Paz dit. Systrarna ringer då och då, och de hälsar på henne var annan eller tredje månad.

Jag frågar hur hon anpassat sig till att bo med de andra unga vuxna med multipla funktionsnedsättningar. Det har inte varit svårt, tvärt om, för hon har sitt eget rum och läser och skriver en del. Tidigare kom hon aldrig ut, men här är omgivningen anpassad till personer med funktionsnedsättningar. Alla är vana vid personer som är rullstolsburna. Så det är mycket bättre nu. Hon har sällskap av alla på Piña. Hon känner sig inte ensam eller isolerad längre. Idag har hon åkt iväg på vattengympa vid floden Tonameca. Det tycker hon mycket om.

Guadalupe som berättat för mig om Paz har arbetat 14 år i Cuidado Especial. Rey är huvudansvarig för arbetsområdet, och där finns flera andra anställda, som hjälper Paz med hennes dagliga bestyr. De heter Juana, Magda, Idolina, Leo och Gregoria. Dessutom hjälper Domitila och Candida till när de andra är lediga. De trivs och arbetar bra tillsammans.

Några veckor senare kommer Paz syster Monica med make på besök. Paz är äldst och Monica yngst av tre systrar. Paz och Monica berättar för mig att Paz skickades till Tyskland för att gå i en internatskola som drevs av nunnor, när hon var i tonåren. Även de andra systrarna kom dit när de blev äldre. Paz hade en pojkvän som hette Josef som hon tyckte mycket om, berättar hon.

Under den här perioden i Tyskland debuterade hennes psykiatriska symtom, och hon åkte hem till Mexico City där hon bodde hos sin mamma med en nunna som vårdade henne.

Monica tror att systemens schizofreni bröt ut på grund av en liten hjärnskada efter en blindtarmsoperation i Tyskland. Innan Paz hoppade ut genom fönstret och fick sin förflamning spelade hon gitarr och sjöng i kör. En del av hennes rehabilitering bestod i dansterapi och musik och hon drev också egna projekt inom kultur och konsthantverk. Hon gick i skola fram till år 2000, då den stängdes. Paz flyttade då med sin vårdare till Merida där hon bodde i 13 år.

Paz deltar i samtalet ibland, sen drar hon sig in i sin egen värld och pratar om annat som bara hon känner till. När vi kommer till ämnet musik lyser hon upp och tar fram sin gitarr. Hon spelar och vi sjunger tillsammans "de colores". I det ögonblicket ser hon strålande glad och frisk ut.

Dec -15

Översättning Klara Stinzing

Miniläger i Cozoaltepec nov -2015

Rapport från Piña Palmera

Dagen tillbringades vid den vackra och svala Cozoaltepec-floden. Tjugofyra personer från byn deltog; tio barn med funktionsnedsättningar, en pappa, fem mammor, två mostrar/fastrar, en kusin, två mormödrar och tre syskon utan funktionsnedsättningar. Piñas team bestod av sex personer varav två sjukgymnaster, en studerande och en volontär samt en logoped och hennes väninna som har en halvsidig förflamning.

Först vadade alla över floden som var ganska djup efter regnperioden. Den här dagen var det bröllop i Cozoaltepec, så det var mycket folk som vadade över floden i sina finkläder. Barnen simmade och lekte hela dagen. De vuxna umgicks, vilade i skuggan och njöt av det svalkande vattnet. Det var inga tillbud på hela tiden, och alla var glada och nöjda. Varje familj hade mat med sig, även teamet från Piña. Man delade med sig av maten till varandra. Personalen från Piña hade planerat olika aktiviteter, men eftersom alla var nöjda med att bada, leka, samtala och utbyta erfarenheter sköt man på detta till nästa tillfälle. Då ska man börja lite senare på dagen när solen inte är så stark, för att bada, ha olika spel och lekar på fotbollsplanen i närheten och stanna hela kvällen och avsluta med lägereld.

Översättning och sammandrag

Klara Stintzing

Mariana

Mariana är logoped och har arbetat med barn och ungdomar med språk – och inlärningssvårigheter på Piña Palmera i två år. För tre år sedan frågade en väninna om hon ville följa med till Zipolite och medverka i ett sommarläger för barn och ungdomar med funktionsnedsättningar och deras familjer. Det blev en vändpunkt i hennes liv. Här arbetade man med inkludering och utbildning precis som hon alltid velat göra. De tillämpade praktiskt det som hon läst om i många böcker, men som hon aldrig sett fungera i verkligheten. Hon hade hittat hem, och intresset för lokalsamhällen och urbefolkningar på landsbygden var också viktigt för henne. Så hon åkte hem till Mexico City och sa upp sig från ett bra jobb och återkom som volontär till Piña. Efter några månader fick hon fast anställning.

Hon tycker mycket om arbetet med närbaserad rehabilitering i byarna. Hennes sätt att arbeta med familjerna förändrades till att arbeta med omgivningen, med hela lokalsamhället runt personen med funktionsnedsättning. Tidigare hade hon arbetat med inkludering i skolan och utbildningssystemet under tio år med bland annat workshops för lärare.

För Mariana är det en utmaning att hitta balansen mellan arbetet och fritiden. “Det känns så lyxigt, så rikt att få arbeta med något man tror på”, säger hon med ett stort leende. “Naturligtvis finns det svårigheter. Inget är någonsin perfekt. Livet är ständig förändring – utveckling och lärande”.

Översättning Klara Stintzing

En volontärs reflexioner

Piña Palmera fascinerar mig ofta.

Som volontär lever, arbetar, skrattar och gråter jag tillsammans med Piña Palmera. Dagarna går i ett och det är lätt att tappa räkningen. Detta är en värld med ett annat tempo där du själv sätter dina gränser. Varje dag träffar du människor och får ta del av deras livsöden. Piña Palmera är ett paradiset på många sätt, men jag inser också hur lyckligt lottad jag är som kan leva i Mexico med den känslan. Solen lyser vackert här, också på alla de människor som hamnat utanför samhället och lever utan skyddsnät och tillgång till hälso- och sjukvård. Här behövs Piña Palmera!

Intervju med en man på Piña Palmera:

År 2014 vaknade han upp på ett sjukhus utan känsel och funktion under midjan. Kvällen innan satte han sig i en bli med sina vänner, men de kom aldrig fram.

-¿ Vilken hjälp har du fått från staten, kommunen och hälso- & sjukvården efter olyckan?

-De hjälpte mig ingenting, inget, inget. Det var bara min bror som hjälpte mig. Jag var på sjukhuset några dagar men det betalade ägaren till bilen som krockade. Min bror fick betala lite också.

- ¿Hur fick du tag på din rullstol?

- Alla arbetarna på landet gick ihop och samlade in pengar till en rullstol åt mig. Men denna stol gick sönder och då hjälpte min pastor mig med en ny rullstol och här på Piña fick jag byta rullstolen till en bättre.

- ¿Vad betyder Piña Palmera för dig?

- De hjälper många människor. För min del betyde det mycket, efter olyckan kunde jag inte göra något. Jag var i mitt hus och gjorde ingenting. Nu kan jag gå ut, se solen. Ett helt år var jag hemma och kunde inte göra något. Jag behövde hjälp för att duka och för att resa på mig. Med Piñas hjälp lärde jag mig att klä på mig, fick hjälp med rullstolen och lärde mig att manövrera den, de lärde mig att komma ut när jag själv vill, besöka affären. Detta kunde jag inte göra innan och jag är mycket mer nöjd med livet nu.

Detta exempel tycker jag visar hur hälso och sjukvården fungerar i Mexico samt hur stor betydelse familjen och det sociala skyddsnetet har. Det är arbetet med de sociala delarna som Piña Palmera prioriterar i sitt arbete. Och det är Piña Palmera som du stödjer.

Alexander Alm

volontär på Piña Palmera

En annan verklighet - en volontärs tankar

Ilse Mendez är psykolog och volontär på Piña Palmera. Så här skriver hon om vad hon lär sig:

Franco Basaglia beskriver i sin rapport "Los crímenes de la paz" (Fredens brott) hur fackmännen som har kunskapen, det vill säga de professionella, i sitt dagliga liv skapar och bibehåller ett förtryck gentemot de människor de ska hjälpa och stödja. Utan att vi märkt det har vi fallit in i att vara anställda i en dominant grupp i ett system, där människor förvandlas till objekt och komponenter som ska manipuleras. Psykiatriker, kriminologer och psykologer, för att nämna några exempel, arbetar utifrån premisserna sjuk – frisk, skyldig – oskyldig, galen – klok. Det är vi som bestämmer på vilken sida av vågen du befinner dig. Det är vi, de professionella som diagnostiserar.

Den sårbara klassen i Mexico, dit man räknar personer med funktionsnedsättningar, representerar en social grupp som är obekvämt för regeringen. Statistiskt sett är de inte produktiva. Genom kortvarig och snabb ekonomisk hjälp försöker man minimera problemen. De "stackars små sjuka" behöver bli omhändertagna och vårdade, eftersom de inte är kapabla att göra det och värdera sig själva. I bästa fall kan de bli "kurerade/friska", och återförda till samhället för att leva ett normalt och lyckligt liv. Det är åtminstone den idén du köper hos "Teleton" genom dina donationer. "Teleton" är en stor rik affärsverksamhet knuten till Televisa som publicerar sig i TV, och använder sig av bilder av personer med funktionsnedsättningar för att undvika att betala skatt och för att folk ska skänka pengar.

Att vara volontär på Piña har fått mig att se en annorlunda, omvänd verklighet för människor med funktionsnedsättningar. Här handlar det inte om att hjälpa utan om att samarbeta. Man anser att varje person äger unik och värdefull kunskap. Personer med och utan funktionsnedsättningar som lever här tillsammans förmedlar att bortom "bot" är det viktiga att må bra. Piña Palmera flyttar dig från din plats som professionell, drar med dig och gör dig delaktig i en process som siktar på att var och en tar hand om och ansvarar för sig själv med de resurser de har tillgång till. Här suddas diagnoserna ut, för du lär känna personer, inte handikappade och sjuka. Inom alla områden på Piña är det möjligt att lära sig något, för sammanhanget talar. Det är bara att vara uppmärksam och lyssna.

Översättning

Klara Stintzing

David Rabadan

Don Benito har pensionerat sig efter att han troget arbetat för Piña Palmera i alla år. Han har ersatts av David som kom hit som volontär för två år sedan. David är 53 år. Han bodde i en mindre stad i Guerrero där han undervisade på gymnasiet i biologi, ekologi och geografi. År 2010 kom kartellen "La Failia de Michoacan" till stan. Till att börja med var de vänliga och betalade för sig. Sen blev det mer och mer som en invasión. De började kidnappa folk för att få lätta och snabba pengar. Våldet ökade, särskilt när en konkurrerande maffia kom till stan. Alla kände sig hotade och levde i ständig skräck. David möttes av cirka 20 otäcka typer när han kom till jobbet och av lika många utanför sitt hem när han slutat för dagen. Vanligt folk var rädda för att resa på landsvägen. År 2013 fick David fly till Mexico City för att rädda livet. Hela hans familj gav sig iväg. I Mexico City hade David en syster som varit volontär på Piña för 20 år sedan. Hon föreslog att han skulle skriva till Flavia, och så kom han till Zipolite för att prova i två månader. Sedan dess har han stannat kvar här. Även om polisen och militären senare kommit till hans stad för att skapa någon sorts ordning, är det fortfarande mycket

kaotiskt och farligt. Men Davids mamma tröttnade efter en tid på att vara sysslöslös i Mexico City och tog bussen hem för att sköta om sin tradgård. Hon är väldigt modig.

David trivs bra i Zipolite. Skönheten och lugnet har inget pris, säger han och ler. Det kan inte mätas i pengar. På Piña Palmera har han lärt sig mycket. Förr funderade han inte så mycket över personer med funktionshinders situation. Idag har hans synsätt förändrats mycket. Han inser vad ett funktionshinder innebär, och vilka enorma svårigheter de möter hela tiden. Det är imponerande att se hur de tar sig fram. Till exempel Mariano, man skulle kunna tro att han ser, fastän han är helt blind, och Manuel som kör sin rullstol i full fart precis över allt. De sjunger, visslar och är glada för det mesta. Han är också imponerad av Piñas arbete med Mänskliga rättigheter, särskilt kvinnors och barns rättigheter. Att bo kollektivt tillsammans med andra människor, med och utan funktionsnedsättningar har också gjort honom mer öppen som människa. Han är i grunden en ganska blyg person, säger han småleende.

Jag frågar om han saknar sina kollegor från skolan.

“Nej”, säger han och skrattar. “Här har jag andra arbetskamrater. De är alla spännande och intelligenta människor, var och en på sitt sätt. Och här är en väldig blandning av människor från olika kulturer. Nej, jag trivs här och är glad.”

Dec. -15

Klara Stintzing

